

Maankiertäjäjoukko leiriytyi Kirotulke Niitylle tietämättään, että aivan lähetyvillä Vhallengeenmetsän sydämessä asui suuri, legendaarinen haltiakansa. Illan tulleen Sysi hakeutui kauemmas sytytettyjen nuotioiden, päreiden, soihtujen ja lyhtyjen valopiiristä karistaen kannoiltaan Sibin ja Oran, jotka roikkuivat koko ajan hänen kintereillä. Hän rakasti yksinoloa ja tiesi, ettei ketään maankiertäjäjoukon jäsentä varsinaisesti kiinnostanut, vaikka hän olisikin kadonnut kokonaan. Kukaan ei koskaan edes huomannut kunnolla hänen läsnäoloaan, mikä lohdutti orvoksi jäänyttä tyttöä omalla tavallaan. Mutta syvällä sisimmässään Sysi kaipasi läheisyyttä ja sydänystävä, jonka kanssa nauraa, jutella ja keskustella. Sib ja Ora eivät yksinkertaisesti olleet sellaisia henkilöitä, jotka olisivat sopineet tytön ystäviksi, joten hän piti parempana, että nämä pysyivät hänelle läheisinä ainoastaan sukulaissiteen ja tuttavuuden ansiosta. Lohdullisessa yksinäisyyden tunteessaan Sysi nukahti pimeään ja kaipaukseensa todellisesta ystävydestä. Samaan aikaan haltialapsi Aya vaelsi kauas Vhallengeenin läntisimmille, tutkimattomimmille laitamille tutkimaan seutua, jolla vain harvat uskaltautuivat liikkua, sillä huhujen mukaan siellä oli aina tapahtunut outoja, jopa pelottavia asioita. Lapsi ymmärsi ja kuuli heti, että luonnon viestittäjä sanaton sanoma oli täällä erilainen - jotenkin paljon villimpi ja vieraampi kuin asutummilla alueilla. Vasta sysipimeän tultua Aya kääntyi takaisin, sillä äiti ja isä huolestuisivat varmasti, jos saisivat tietää hänen olleen Kiielletyllä Alueella, jonne hänen ei ollut lupa mennä. Tyttö tiesi, että teki väärin, mutta tajusi, että luonnon ymmärtäjänä hän voisi itse selvittää arvoituksen, joka kätkeytyi Kiielletyn Alueen sydämeen. Täällä puut olivat paljon synkemmän ja pelottavamman näköisiä, eivät yhtään sellaisia kuin Vhallengeenmetsässä. Vaikka tämäkin metsä kuului samaan alueeseen, oli se Ayan mielestä jotenkin vieras ja kutsumaton, kummallinen ja salaperäinen. Luonto viestitti hänelle vaarasta ja omituisuuksista, jotka kätkeytyivät puitten ja valtaviin kallionjärkäleiden sekaan, jotka hämmöittivät mustina, uhkaavina hahmoina hänen kummallakin sivullaan. Ayaa puistatti. Ensi kertaa elämässään hän pelkäsi luonnossa, joka oli ollut häntä kohtaan aina lämmin ja ystävällinen. Vasta nyt hän tajusi, ettei niin ollut. Luonnon kiertokululla oli itse omat päämääränsä ja tavoitteensa ja sen hallitsijoilla oli siihen oikeus, ei hänellä, vaikka hän olikin luonnon ymmärtäjä. Kallaa, hänen äitiään ja Kara Kéliaa kohtaan se oli käyttäytynyt ystävällisesti, samoin häntä, mutta hän tiesi, ettei se aina ollut niin ystävällinen kuin hän oli luullut. Luonto oli paljon oikukkaampi kuin hän oli luullutkaan - luonnon lait määräisivät elämän väistämättömän kiertokulun; hyvien säitten ja muitten asioiden lisäksi myös ikävät säät ja muut asiat. Kiielletyn Alueen luonto oli epäystävällistä, sillä sen eläviä ja olevaisia oli loukattu jollain tapaa joskus kauan sitten. Ensi kertaa luonnon salaperäisimmät olennot kuitenkin vaikenivat Ayan ollessa läsnä, mikä hämmästytti häntä suunnattomasti, sillä hän oli tottunut, että nämä kertoivat hänelle kaiken luonnon salaisuuksista. Mutta tämän salaisuuden kohdalla ne vaikenivat kuin häpeillen ja kauhistellen. Siitä Aya ei pitänyt.